

1977 JAN 27

MAGYAR HÍRLAP

352.0520

244
MAGYAR HÍRLAP

HAZAI KÖRKÉP

Húszezer jogszabály a kalauz

Ügyek, ügyintézők, ügyfelek

Fogadónap. A tanácsház előtt kora reggel hosszú sorban állnak az emberek, s a körút felől, a szűk józsefvárosi utcákból egyre újabbak érkeznek.

Aztán nyitják a kaput, a tömeg eloszlik a folyosókon, a hivatali szobákban, várókban. Gondok, bajok csapódnak le a tanácson; az ügyfél tájékozódik, utbaigazítást, segítséget kér, intézkedést sürget. Az ügyfél olykor ideges, türelmetlen, nem látja be, miért nem teljesíthető esetleg azonnal, amit ő kér. Az ügyfél elvesztheti a fejét, kiabálhat is. *Az ügyintéző soha.*

Akták tengerén

A Józsefváros Budapest egyik legnépesebb kerülete, magán viseli a világvárosi településszerkezet minden ismérvét, áldásait és hátrányait. Kétoldalról az észak-keleti és a kelet-nyugati metróvonal határolja, közbül környémes, szép lakótelep épül, ám a magas házak tövében ott van a régi Józsefváros: málladozó házak, sötét udvarok, aládúcolt lakások.

Dr. Suhajda József, a VIII. kerületi Tanács elnöke ellentmondásaival, végleteivel együtt szereti a Józsefvárost. Idestova negyed százada egyik vezetője a kerületnek. Nyugdíj előtt áll, de nem fáradt meg; határozott, energikus, pontos, gyűlöli a félmegoldásokat, a felszínes munkát. Vezetői elveinek, munkastílusának egyik alapvető jellemzője, hogy amit önmagától megkövetel, elvárja beosztottjaitól is.

Munkastílusról, munkafegyelméről beszélgetünk.

— Huszonöt év alatt Budapesten mintegy harminc százalékkal, egyes kerületekben pedig még nagyobb arányban csökkent az államigazgatási apparátus létszáma — mondja. — A hatáskörök ugyanakkor bővültek, sokkal több ügyel kell foglalkoznunk, alaposabban, nagyobb felelősséggel.

A munka mennyiségét néhány számmal illusztrálja az elnök: a kerületi tanácsnál 1972-ben 178 132 ügyet iktattak, 1975-ben már 222 745-öt. Egyebek között 1975-ben kiadtak százezer igazolást, s bejegyezték 24 003 lakcímváltozást. A ki- és bejelentkezés ügyenként tíz pernyi munkával jár, tehát csak a lakcímváltozások négyezer munkaróráát, két ember egész évi tevé-

kenységét kötötték le a VIII. kerületben.

Aztán itt vannak az úgynevezett „kényes ügyek”...

— Az óévről még nincs végleges statisztikánk, 1975-ben 17 802 határozatot hoztunk, s bár hatvan százaléka elutasító vagy kötelező jellegű volt, csupán 898 esetet — a határozatok öt százalékát — fellebeztek meg. A 898 panaszolt ügyből a másodfokú szervek 303-at változtattak, vagy

semmisítették meg. Nem rossz az arány, de gondosabb ellenőrzéssel, alaposabb jogszabályismerettel, az ügyintézői munka stabilitásával tovább lehet csökkenteni.

Képzettség, bérezés

— Mi lehet a megalapozatlan határozatok oka?

— Túlterheltség, figyelmen kívül hagyása a tapasztalat hiánya — sorolja a tanácselnök. — Munkánkban húszezerrel több jogszabályt kell alkalmazni, közülük nem egy bonyolult, nehezen érthető, hiányos vagy éppen ellentmondásos. A jogszabályok félreértése okozhatta például, hogy kerületünkben néhány kisiparos az államtól korábban ingyen kapott üzlethelyiségét több százezer forintért adta el állami vállalatoknak... A kerületi tanács végrehajtó bizottsága ebben az esetben az országos szakigazgatási szervekhez fordult, állásfoglalást kért és a jogtalan jövedelmeket visszamenőleg megadóztatta.

— Megfelel-e a VIII. kerület tanácsi apparátusa a megnövekedett államigazgatási követelményeknek? Milyen a képzettségi arány?

— Az apparátusban negyven állás kötött egyetemi vagy főiskolai, 112 pedig középiskolai végzettséghez. Dolgozóinknak hetven százaléka rendelkezik az előírt felsőfokú diplomával, húsz százalékuk tanul, tíz százalék mentesített — életkora miatt. A középiskolai végzettsége megvan minden ügyintézőnek, előadónak. Jók az arányok, dolgozóinknak 75, a vezetőknél 62 százaléka nő. Erős törzsgárda alakult ki, hatvankilencen több mint tíz esztendeje, negyvenketten 5—10 éve dolgoznak nálunk. Megszűnt a fluktuáció, a fizetésrendezés hatására a diplomás szakemberek is szívesen jönnek a tanácshoz. Azelőtt...? Elszomorító volt a helyzet, például 1969 és 1974 között 36 egyetemet, főiskolát végzett dolgozó ment el tőlünk.

— Mi köti vajon a tanácsi munkához az embereket?

— A hivatás sokszínűsége, érdekessége, változatossága, s nem utolsósorban az is, hogy most már, 1972-től viszonyítva, minden munkakörben legalább ezer forinttal magasabb a havi jövedelem. A legjobban dolgozók jutalmat, magas kitüntetést is kapnak.

— Nézzük az ellenkező pólust: gyakran kell-e fegyelmezni?

— Nem, nincs baj a munkamorállal, még az egy-két perces késés is nagyon ritka. Egy időben az volt a gyakorlat nálunk, hogy az osztályvezetőnek minden reggel jelentenie kellett, munkatársai közül késett-e valaki. Ismétlődő esetben behívtam az illetőt. Emlékszem, egyszer egy asszony sírva fakadt... Régi dolgozónk, távollról jár be, s csak most késett másodszor. Kávéval kínálom, megnyugtattam. „Nem az a baj — mondtam —, hogy néhány perc hiányzik a munkaidejéből, hiszen ezt pótolni lehet. Nem mindegy viszont, milyen lelkiállapotban kezdi a munkát!” Kapkodva lát a napi tennivalókhöz, élnez, elhibáz valamit, s ennek az ügyfél — áttételesen pedig a tanácsi hivatás becsülete, tekintélye — látja a kárát.

„Igyunk egy kávé”

Ajtók nyílnak, csukódnak, a szobákból nyugodt, monoton duruzsolás szűrődik a folyosóra. A lépcsőfordulónál két férfit érek utol, hallom, amit az egyik mondja: „Gyere, igyunk egy kávé, megfájdult a fejem.”

Pedig ő csak egy ügyet intézett. A sajátját...

Vincze Jenő